

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΝΤΙΚ ΧΟΥΑΪΤ

ΤΟ ΚΟΚΤΑΪΗΛ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΝ περασμένο χρόνο στο Λονδίνο είχα την τύχη να παρακολουθήσω μια ενδιαφέρουσα δίκη. 'Ο κατηγορούμενος ένας κάποιος Τζιμ Λήφον αναστάτωσε το άκροατήριο και τους δικαστές με τις συνταραχτικές ομολογίες του και θα καταδικαζόταν στον δι' απαγχονισμού θάνατο, αν την τελευταία στιγμή ένας ψυχίατρος δεν εδήλωνε:

—'Ο Τζιμ Λήφον είναι παράφρων! Το πόρισμα των έρευνών μου αποδεικνύει ότι αυτός ο άνθρωπος έπεσε θύμα της τρέλλας του.

'Ο κατηγορούμενος γέλασε σαρκαστικά κι άρχισε να διαμαρτύρεται. Μά οι δικαστές πίστεψαν τον γνωστό ψυχίατρο και μετρίασαν την ποινή του Λήφον σε ισόβια δεσμά. "Ετσι αυτός ο περιέργος δηλητηριαστής κλείσθηκε σ' ένα φρενοκομείο.

Καθώς καταλαβαίνετε όμως αυτή η ιστορία μου είχε κινηθεί εξαιρετικά το ενδιαφέρον και θέλησα να εξακριβώσω και τις πιο μικρές λεπτομέρειές της. "Ετσι δέν άργησα να μάθω όλη την τραγωδία δυο φίλων που χώρισαν έξ αιτίας μιας γυναίκας και που και οι δυο τους είχαν ένα τόσο δραματικό τέλος. Σ' αυτήν την έρευνά μου με βοήθησε ακόμη και ο δικηγόρος Τζάκ Μπόβερ. Αυτός πήρε τη δικογραφία του Τζιμ Λήφον και μου την έδωσε να τη μελετήσω για να γράψω την ακόλουθη ιστορία μου. Μή φαντασθήτε ότι είναι ένα καλοφτιαγμένο διήγημα. Είναι μια άληθινή ιστορία που συνέβη στο Λονδίνο και της οποίας οι ήρωες έγιναν γνωστοί σ' όλο τον κόσμο. Για να θεβαιωθήτε, δέν έχετε παρά να διαβάσετε τις έφημερίδες της 25ης 'Οκτωβρίου του 1934. "Όλες τους είχαν τότε αναφέρει ότι κάτω από μια γέφυρα του Τάμεσι είχε βρεθεί το πτώμα ενός καλοντυμένου ανθρώπου.

'Η έρευνες κατόπιν των αστυνομικών και η ιατροδικαστική εξέταση απέδειξαν ότι το πτώμα ανήκε στον χημικό Κλάρκ Νιούτον, ο οποίος είχε πέσει θύμα ενός άπαισιου δηλητηριαστού. Βρέθηκαν όμως και μερικοί που εδήλωσαν ότι δέν απέκλειετο και η υπόνοια, ότι αυτός ο άτυχος Νιούτον να είχε αυτοκτονήσει. "Αλλωστε το δηλητήριο το οποίο του είχε προκαλέσει τον θάνατο ήταν από τα πιο τρομαχτικά και τα πιο σπάνια. "Επρεπε δηλαδή αν ο Νιούτον είχε δηλητηριασθεί, ο δολοφόνος του να ήταν ένας υπερβολικά μορφωμένος συνάδελφός του. Κι' αυτή άκριβώς ή σκέψη, όταν απέκλεισθη πειά ή υπόνοια ότι επρόκειτο περί αυτοκτονίας, ώδήγησε τους αστυνομικούς στα άσφαλη ίχνη του έγκληματίου, ο οποίος τέλος και έπεσε στα χέρια τους. "Ετσι διεφωτίσθη αυτή η συνταραχτική υπόθεση ή οποία έχει ως εξής:

'Ο Τζιμ Λήφον κι' ο Κλάρκ Νιούτον από τα μικρά χρόνια τους ήταν άχώριστοι. Και οι δυο τους ήταν παιδιά φτωχών οικογενειών γι' αυτό πάλαψαν παραπολύ ως πού να κατορθώσουν να σπουδάσουν. 'Ο παγκόσμιος πόλεμος κατόπιν τους παρέσυρε μέσα στο φριχτό του αίματοκύλισμα. Μά κι' ο Λήφον κι' ο Νιούτον δέν έχασαν ποτέ το θάρρος τους. Υπηρετούσαν στο ίδιο σύνταγμα και στον ίδιο λόγο κι' έτσι ο ένας βοηθούσε τον άλλον σ' αυτές τις τραγικές μέρες των.

'Η φίλια τους ήταν ύποδειγματική. "Όσοι τους ξέρανε τους καιάρωναν για την υπερβολική αγάπη που ο ένας έδειχνε στον άλλον. Και αυτή η αγάπη τους δυνάμωσε ακόμη περισσότερο με το σκόλοιοθο περιστατικό. Μια μέρα σε μια αίματηρή σύρραξη, ενώ ή δίδες μετέβαλλαν σε φριχτή κόλαση το πεδίο της μάχης, το σύνταγμα τους διετάχθη να προελάση και να ενισχύσει τις πρώτες γραμμές. Πολλοί από τους στρατιώτες βρήκαν έτσι έναν τραγικό θάνατο κι' ένα σωρό άλλοι εξαφανίσθηκαν. "Όταν ο λόχος των δυο φίλων ανασυντάχθηκε κι' έγινε όνομαστική κλήσις, είδαν όλοι περίλυποι ότι έλειπε ο Κλάρκ Νιούτον! 'Ο Τζιμ Λήφον κατάχλωμος από την άγωνία του παρεκάλεσε τότε το λοχαγό του να του επιτρέψη να βρη τον σύντροφό του:

—Θυμάμαι, του ανέφερε, ότι ο Κλάρκ ως την τελευταία στιγμή πολεμούσε στο πλευρό μου. Μια δίδια όμως που έσκασε κοντά μας σκέπασε τον γύρω τόπο με χώματα. Πριν να προλάβω να ιδώ τί είχε απογίνει ο σύντροφός μου, οι άλλοι συνάδελφοί μου με παρέσυραν μακριά. Σας παρακαλώ λοιπόν να μου επιτρέψετε να φροντίσω για την άνευσή του.

'Ο λοχαγός που αγαπούσε τον Τζιμ Λήφον, του υπέδειξε τον κίνδυνο που διέτρεχε κι' ότι θα θυσιάξε άδίκως τη ζωή του. Μά ο Λήφον ήταν άμετάπειστος.

—Πρέπει να κάνω το καθήκον μου, τον παρεκάλεσε. "Εχουμε

όρκισθη να βοηθούμε ο ένας τον άλλον μέχρι της τελευταίας μας στιγμής.

Και δίχως να διστάση βγήκε από το χαρακώμα ενώ ή σφαίρες πέφταν βροχή γύρω του.

Πέρασαν τρεις ώρες κι' ο Λήφον δέν είχε ακόμη φανη. Οι συνάδελφοί του νόμισαν τότε ότι κι' αυτός είχε την τύχη του φίλου του και είχαν άρχισει να μετανοούντου τον είχαν αφήσει να έκτελέση αυτό το ιερό καθήκον του. "Αργά πειά την ώρα που νύχτωνε φάνηκε ένας κουρελιασμένος στρατιώτης να σέρνεται με κόπο ως το χαρακώμα σέρνοντας μαζί του κι' ένα συνάδελφό του.

—Είνε ο Λήφον! φώναξαν όλοι χαρούμενοι. Κι' ένθουσιασμένοι τρέξαν να τον βοηθήσουν.

Πράγματι, ήταν αυτός. Είχε βρει τον Κλάρκ λιπόθυμο μέσα σ' ένα σωρό χώματα, τον είχε φορτωθή και τον είχε φέρι ως το χαρακώμα. Μια σφαίρα όμως την τελευταία στιγμή του τρύπησε το στήθος. 'Ο Λήφον παρά τους φριχτούς πόνους του δέν έγκατέλειψε, έν τούτοις τον Κλάρκ. Και με υπεράνθρωπες προσπάθειες τον είχε μεταφέρει ως το «άμπρι», γλυτώνοντας τον από βέβαιο θάνατο.

'Ο Λήφον έμεινε αρκετόν καιρό στο νοσοκομείο. "Επειτα δταν έτελείωσε ο πόλεμος, οι δυο φίλοι γύρισαν πάλι στο Λονδίνο.

—Δέν θα χωρίσουμε ποτέ! εδήλωσαν και οι δυο σφίγγοντας εγκάρδια τα χέρια τους.

Και ξανάρχισαν τις έπιστημονικές μελέτες τους, πήραν το διπλώμα τους και γίναν δυο από τους καλύτερους χημικούς.

Ξαφνικά όμως μια γυναίκα παρουσιάσθηκε στη ζωή τους: ή Λέλι Γκρήφορλ. "Ηταν μια πεντάμορφη συνάδελφός τους, ή οποία συμπαθούσε έξαιρετικά αυτούς τους δυο ανθρώπους και τους θαύμαζε για την εγκάρδια φίλια τους. 'Ο Τζιμ κι' ο Κλάρκ δέν άργησαν φυσικά, να νοιώσουν έναν κρυφό έρωτα γι' αυτήν την πεντάμορφη νέα:

—'Η Λέλι, δήλωνε ο Τζιμ, είναι χαριτωμένο κορίτσι.

—"Α, συμπλήρωνε ο Κλάρκ, είναι γοητευτική! Θα μπορούσε κανείς να την ερωτευθή και να κάνη χίλιες τρέλλες για χάρη της.

Και οι δυο φίλοι έπειτα από λίγο δέν άργησαν να καταλάβουν ότι αγαπούσαν παράφορα την Λέλι Γκρήφορλ. Τότε συνέβη κάτι το πρωτοφανές: "Αρχισε ν' αποφεύγη ο ένας τον άλλον, να κρύβουν τις σκέψεις τους και να γίνωνται μελαγχολικοί. Μά εκείνος που ήταν

άληθινά άξιολύπητος ήταν ο Τζιμ Λήφον.

'Ο έρωσ του για την Λέλι τον έκανε τρελλό! "Αρχισε να θασανίζεται από έφιάλτες, να έχη φυβερους πονοκεφάλους, να είναι άφηρημένος.

—Πρέπει να τελειώνη αυτή ή ιστορία! φώναζε ούρλιάζοντας από αυτό το ψυχικό μαρτύριό του. Πρέπει ένας από μας να πάρη τη Λέλι.

Και τότε το μυαλό του σκοτεινίασε και ταράχθηκε από έννοχες σκέψεις!

Μια έγκληματική ιδέα τον έκανε ν' ανατριχιάση:

—"Αν ο Κλάρκ Νιούτον εξαφανίζονταν!... "Αν πέθαινε ξαφνικά!...

Και σιγά-σιγά, τρελλός από τον έρωτά του, αποφάσισε να ξεπαστρέψη τον φίλο του. "Ενα βράδυ λοιπόν τον κάλεσε στο διαμέρισμά του και του εδήλωσε:

—Θέλω να δοκιμάσης ένα κοκταίηλ δικής μου συνθέσεως. Είναι ένα πραγματικό θαύμα. "Αν το βρης και σύ περίφημο, τότε θα το προσφέρω και σ' όλους τους άλλους φίλους μας.

Και του έδωσε να δοκιμάση αυτό το ποτό.

—Μου φαίνεται άνοστο! του δήλωσε μ' ένα μορφασμό ο φίλος του. Αυτό μοιάζει σαν φάρμακο.

Κι' άφησε το ποτήρι να κυλίση από το τραπέζι. Μά ο Λήφον τώρα είχε γίνει άγνωριστος. Το πρόσωπό του είχε παραμορφωθή κι' ήταν άληθινά άπαισιος. Τον Κλάρκ άρχισε να τον «κόβη» κρύος ιδρώτας. Μια ύποψια τον έκανε να παγώση από τον φόβο του.

—Τζιμ, φώναξε στον φίλο του, τί έπαθες; Τί έχεις;

—Χάρης σ' αυτό το φάρμακο, του δήλωσε με μίσος ο Λήφον, θα κάνω δική μου τη Λέλι.

(Συνέχεια εις την σελίδα 44)

—Χάρης σ' αυτό το φάρμακο, του δήλωσε με μίσος ο Λήφον...

ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 29)

τόσο ασυνάρτητα και έγκληματικά λόγια, ώστε η Κέυ άρχισε να καλή σε βοήθεια νομίζοντας ότι θα την σκοτώσει.

Και για να συμπληρωθή αυτή η τραγική σκηνή, ο Κλάρκ Γκέιμπλ άρχισε να θγαζή άφρους απο το στόμα του, να τρέμη και να έχη παραμορφωθή άπαισια. Τόσος δέ ήταν ο τρόμος της άτυχης ηεΰ, ώστε τρελλαθήκε και για να γλυτώσει από τα έγκληματικά χέρια του φίλου της, μη ξέροντας τί κάνει, άνοιξε το παράθυρο και πήδησε στο κενό. Έγινε φυσικά, χίλια κομμάτια!

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ στην άστυνομία δέν έδειξε καμμία λύπη για τον θάνατό της.

—Ήταν μια ύστερική, δήλωσε. Πήδησε από το παράθυρο σε μια νευρική κρίση της.

Κ' οι άστυνομικοί που δέν ήθελαν να δυσμεσησουν αυτόν τον διάσημο «άστερα» πίστεψαν τα λόγια του και τον άφησαν ελεύθερο!

Μιά άλλη φορά πάλι, στις άρχές του Ιανουαρίου του 1933, ο Κλάρκ Γκέιμπλ περνούσε τις «διακοπές» του στην ώμορφη άμμουδιά της Φλωρίδος. Έκει έκανε τη γνωριμία μιας θαύ-πλουτης και νεαρής Άγγλίδος, της Ζόζεφιν Γκρέϋς. Πέρασαν μαζί λίγες ευτυχισμένες μέρες, μά ο Κλάρκ Γκέιμπλ γρήγορα θαρήθηκε τη φίλη του.

—Πρέπει να χωρίσουμε! της δήλωσε. Άρχισες να με κουράζεις!...

Μάτια εκείνη του έξηγήσε ότι τον άγαπούσε παράφουρα, ότι δέν μπορούσε να ζήση μακριά του, ότι θα πέθαινε!

—Άνοησίες! Έκανε ο Κλάρκ Γκέιμπλ. Έσεις ή γυναίκες ξέρετε πάντα να λένε τόσα ψέματα, ώστε ξεγελάτε κι' αυτόν τον έαυτό σας.

Μά ή μίς Γκρέϋς δέν άστειευόταν. Και στην άπελπισία της αυτοκτόνησε πέφτοντας με τ' αυτοκίνητό της σε μια χαράδρα της έξοχης της Φλωρίδος.

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, όταν έμαθε το θάνατό της χαμογέλασε με σκληρότητα και είπε στους δημοσιογράφους που είχαν σπεύσει να τον ρωτήσουν μήπως αυτό το τραγικό δυστύχημα ήταν μια δραματική αυτοκτονία:

—Η Ζόζεφιν Γκρέϋς ήταν τόσο έγώιστρια και τόσο ώμορφη, ώστε ποτέ δέν θα θυσιαζόταν για έναν άνδρα!

Άπό αυτά λοιπόν που σας άναφέραμε, μπορείτε να καταλάβετε πόσο δίκιο έχουν να θεωρούν τον Κλάρκ Γκέιμπλ «χασάπη» κι' έγκληματικό γόητα!

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΤΟ ΚΟΚΤΑΙΗΛ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 39)

Ο Κλάρκ προσάθησε να σηκωθή, μά δέν τα κατάφερε. Τα πόδια του άρχισαν να παγώνουν και αυτή ή παγωνιά δέν άργησε να φθάση ως την καρδιά του. Ο θάνατός του ήταν άνώδυ-νος και γρήγορος.

Ο Λήφον τότε τον έβαλε στ' αυτοκίνητό του, τον μετέφερε σε μια γέφυρα του Τάμεσι και τον έγκατέλειψε.

Και το έγκλημά του δέν θα φανεωνόταν άν ή ίδια ή Λέλι Γκρήφορντ δέν εξέφραζε τις ύπόνοιές της και δέν κατηγορούσε τον Λήφον ως δολοφόνο του Κλάρκ.

Έτσι ο Λήφον συνελήφθη και εκάθησε στο σκαμνί του κατηγορουμένου. Μετανοημένος πειά για ό,τι έκανε τα ώμολόγησε όλα στους δικαστάς. Ώστόσο έσώθη από την κρεμάλα. Τον έσωσε ο ψυχίατρος που έδήλωσε πως ο κατηγορούμενος είνε τρελλός. Κι' αλήθεια ήταν τρελλός πειά, τρελλός για πάντα ο δυστυχισμένος χημικός, ο δολοφόνος του φίλου του, του μόνου φίλου που είχε στον κόσμο!...

ΝΤΙΚ ΧΟΥΑΪΤ.

Ο ΑΔΕΞΙΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 17)

—Έ, λοιπόν, να σου πω έγώ! εξακολούθησε ή Μαντώ. Αυτό το πανταντίφ άξιζε ένα εκατομμύριο κι' αυτό το δαχτυλίδι διακόσιες χιλιάδες φράγκα, όταν ή πέτρες του ήταν αληθινές. Αυτές όμως έδω που βλέπεις είνε άπομιμήσεις και δέν αξίζουν φυσικά τίποτε!... Ο πατέρας μου δουλεύει μ' ανθρώπους που ήταν άλλοτε πλούσιοι και που θέλουν να φαίνονται πως είνε άκόμη πλούσιοι, ένω δέν είνε... Τί κάνουν λοιπόν; Άντικαθιστούν τις πολυτίμες πέτρες των κοσμημάτων τους που τις έπούλησαν για να καλύψουν τα χρέη τους και για να ζήσουν, με ψεύτικες. Αυτή τη δουλειά κάνει ο πατέρας μου. Θα ήταν δέ σωστή τρέλλα ν' αφήση κανείς σ' εκείνο εκεί το ντουλάπι τέτοια πριγκηπικά κοσμήματα, για να πέσουν στα χέρια ενός άνόητου λωποδύτου

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 28)

τών Ζουλου. Ο πριγκηψ Εϋγένιος τότε έζητησε να λάση κι' αυτός μέρος στην έκστρατεια. Ο σκοπός του ήταν να πολεμήση εκεί κάτω ήρωικά για να δείξη στους άλλους, ότι ήταν ένας άντάξιος πριγκηπός τους και ν' άποκτηση έτσι μεγάλη δημοτικότητα. Μά οέν στάθηκε τυχερός. Έπεσε σε μια ένέδρα και σκοτώθηκε με τον πιό άγριο τρόπο από τους Ζουλου. Κι' αυτό συνέβη την 1η Ιουλίου 1879 ήμέρα Κυριακή...

Η Εϋγενία έτσάκισε τότε από αυτό το σκληρό χτύπημα της μοίρας. Έκανε ένα δραματικό προσκύνημα στην Άφρική, εκεί άκριβώς που σκοτώθηκε ο γυιός της κι' έπειτα από μερικά χρόνια ξαναγύρισε στο Παρίσι και εκάθησε στο ξενοδοχείο «Μοντινετάλ», απέναντι από τον Κεραμεικό, όπου ήταν άλλοτε τόσο ευτυχισμένη.

Έκει, σ' αυτό το ξενοδοχείο, έγινε δεκτός από την αυτοκράτειρα πολλές φορές. Η ώμορφη Ισπανίδα διατηρούσε όλη την κομψότητα, τη χάρι και την ευγένεια της ζωής της. Η ψυχική δύναμής της ήταν άφάνταστη.

—Τρία πράγματα μου έφεραν πάντα γρουσουζιά, μου είπε, μια ήμέρα. Το μαύρο πέπλο της Μαρίας Άντουανέτας, οι σπασμένοι καθρέφτες και ή Κυριακή!...

Κι' έπρόσθεσε:

—Σημειώστε ότι είμαι μια Γκουζμάν κι' ότι κατάγομαι από τον Άγιο Κυριάκο του Γκουζμάν...

Την ξαναείδα στη Μπολόνια, τον Ιούλιο του 1914. Ώστερ' από λίγο ξέσπασε ο πόλεμος κ' ή αυτοκράτειρα Εϋγενία ξόδεψε πολλά εκατομμύρια σε δωρεές στα νοσοκομεία. Ένα από αυτά τις στοίχιζε 60 χιλιάδες φράγκα το μήνα.

Έπίσης την ξαναείδα, ύστερ' από τον πόλεμο, το 1919. Ήταν 93 χρόνων και περπατούσε στηριζόμενη σε δυο μπαστούνια. Κι' ωστόσο σηκωνόταν πάντα όρθια, όταν έμπαινε στο σαλόνι της μια κυρία! Η «Βασίλισσα της κομψότητας» που είχε λανσάρει το κρινολίνο, μιλούσε μ' ένα χαμόγελο για τη γυναικεία μόδα της εποχής κι' έμενε κατάπληκτη από τα κοντά φουστάνια και τα πανάκριβα φορέματα.

Ώστερ' από ένα χρόνο σε ήλικία 94! χρόνων έκανε μια έγχειρση στα μάτια της, γιατί υπέφερε από καταρράκτη κι' έπειτα έφυγε για ένα ταξίδι στην Ισπανία. Έκει θέλησε να φάη ένα έθνικό φαγητό, δυσκολοχώνευτο, για το στομάχι της. Αυτό ίσως υπήρξε ή αίτια του θανάτου της. Κι' έτσι, ή αυτοκράτειρα Εϋγενία άπέθανε στις 11 Ιουλίου 1920, ήμέρα Κυριακή!...

Η «Βασίλισσα της κομψότητας» είχε λοιπόν δίκιο να είνε προληπτική και να φοβάται την Κυριακή;

Πρεσβευτής Ε. ΝΕΡΙ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΪΣΜΑΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 37)

πρέπει, κάνουν αερόλουτρα και γυμναστική και την νύκτα κοιμούνται σ' ευρύχωρους θαλάμους έντελώς γυμνές.

Το μοναδικό σκέπασμά των είνε ένα λεπτό μεταξωτό σεντόνι. Έτσι οι πόροι του σώματός των δέν φράζονται και δέν δυσκολεύεται ή άδηλος άναπνοή, ή όποια έμποδίζεται από τα σκεπάσματα τα όποια χρησιμοποιούν ή περισσότερες γυναίκες.

Η εκατόν μαθήτριες της «Σχολής Σωματικής και Ψυχικής Ώμορφιάς» γρήγορα θα καταπλήξουν τις γυναικείες του Βερολίνου με την έξυπνάδα τους και την γοητευτική ώμορφιά τους.

Άς ελπίσουμε ότι όλες ή άναγνώστριές μου θα άκούσουν αυτές τις συμβουλές μου και θα παύσουν να δολοφονούν την ώμορφιά των με τις καταχρήσεις, το μακιγιάζ και τις περιποιήσεις των υπόπτων ίνστιτούτων καλλονής. Η γυναικεία ώμορφιά είνε το πολυτιμότερο άγαθό σ' αυτόν τον κόσμο. Δέν πρέπει λοιπόν να το αφήνουν να καταστρέφεται με μια μοιραία άδιαφορία, άρκούμενες εις μίαν προσωρινήν όσο και επικίνδυνον μοντέρναν γοητείαν.

ΕΡΙΧ ΜΠΡΑΪΣΜΑΝ

σαν κι' έσένα... Και τώρα, θέλεις να σου δώσω μια καλή συμβουλή; Παράτησε αυτό το έπάγγελμα του λωποδύτη, γιατί δέν σου ταιριάζει και γιατί δέν έχεις καμμία κλίση γι' αυτό. Δόσε μου τον λόγο σου ότι θ' άκούσης τη συμβουλή μου και σου υπόσχομαι να πω στον πατέρα μου να σου βρή μια σοβαρή δουλειά, κατάλληλη για ένα έξυπνο παιδί σαν κι' έσένα...

Έπειτα, κοκκινίζοντας, πήγε κοντά του και στήριξε τα χέρια της στους ώμους του.

—Λοιπόν, σύμφωνοι; του είπε και τον κύτταξε βαθεία στα μάτια. Συλλογίσου ότι σε συγχωρώ, ότι δέν μου είσαι διόλου άντιπαθητικός...

Κ' ή Μαντώ, σκύβοντας άπότομα, τον φίλησε στο στόμα.

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ